MINA ÅR SOM SJÖKVINNA

och livet däremellan

Lisbeth Brohall

FÖRORD

Jag har delat in boken i fyra delar.

Den första delen handlar om min tid i handelsflottan mellan 1973–1980 på fartygen; ”Atlantic Span”, ”Hallaren”, ”Cumulus”, ”Arizona”,” Merzario Nubia”, ”Manaure VI” och ”Knut Mark”.

Samt barndom, uppväxt, lite släkthistoria och resor till Mexico/Guatemala, Australien, Sovjetunionen med transsibiriska järnvägen till Japan/Sydkorea/Hongkong.

Den andra delen handlar om Stillahavs-seglingen med ”Sail Away” från Hongkong till Los Angeles 1982–1983. Dessutom barnaåren samt resor till indianreservat i USA/Kanada.

Den tredje delen handlar om tiden med ”HannaM” i Medelhavet samt resan som skulle gått till Island men slutade på Shetland 2013–2017.

Den fjärde delen handlar lite om min andliga resa.

Så tillbaka till sjöåren.

Efter ett tag blev jag och fästmannen (han som hade mött mig vid landgången och visat mig min hytt) trötta på traden mellan Europa och Usa/Kanada och ville se annat.

Nästa båt blev ”Cumulus”, en styckegodsare som trafikerade Västafrikas alla länder och en del öar utanför bland annat Sao Thomé och Principe, vilka var riktiga sagoöar!

Jag hade avancerat till mässflicka vilket utöver att städa befälets hytter (manskapet fick alltid städa själva) dessutom innebar att servera maten som kocken tillagat, se till att frukt och bröd var ok (det var vanligt att små kryp fanns i knäckebrödet så en fick liksom knacka på skivorna innan en la upp dem).

Frukten möglade fort fast de låg i kylrummet. Jag minns att jag föreslog till hökarn att vi kunde ge dem mer än en frukt per dag men då sa han, ”det ska du veta Lisbeth att ger man dem lillfingret så tar de snart hela handen”.

Samma denne hökare, plus andrestyrman, såg jag sen när vi kom tillbaka till Göteborg bära iland en hel del av vår proviant till sig själva.

Jag hade köpt med mig Elton Johns dubbelalbum ”Goodbye Yellow Brick Road” som jag spelade varje kväll. Översatte texten från engelska till svenska. Vi hade tagit med en skivspelare hemifrån. Lyxigt!

I Freetown tog vi ombord ett gäng ”crewboys” som skulle jobba på däck eftersom vi inte hade någon AC ombord och det ansågs vara för tufft för svenska vikingar att arbeta ute på däck runt ekvatorn.

De levde för sig, hade egen kock, en ”laundryman” som även tog hand om vår tvätt mot betalning och båtsman som var typ arbetsledare till däcksarbetarna. De satt i ring på fördäck och sjöng medan de knackade rost. Muntra grabbar. Minns när deras båtsman förhandlade med vår

överstyrman om hur många timmar de hade arbetat, han visste med bestämdhet att de hade arbetat 25 timmar på en dag och överstyrman försökte förklara för honom att dygnet bara hade 24.

Nåväl. När de efter några månader klev iland igen i de kanoter som välkomnade dem, togs de emot som kungar av sina familjer. Försörjningen var räddad för ett tag framöver.

Minns speciellt när vi låg i Matadi, en by uppe i Kongofloden över julhelgen. Mat och dryck dukades fram av mig och en tysk mässjänta som var gift med maskinchefen (hon serverade de högsta befälen dvs. kapten, överstyrman och sin man samt städade deras hytter). Relativt lätt arbete i jämförelse med mina sju–åtta befäl.

Nåväl det jag skulle berätta om var att när vi serverade drycken till julmaten såg jag i varje ventil ett svart ansikte med uppspärrade ögon som stirrade in på oss. Jag skämdes över vår välfärd och vårt överflöd. Kunde vi inte ha delat med oss av det undrar jag nu.

Skepparn ombord, en tjockmagad äldre herre gick alltid i samma T-shirt ombord. På framsidan av denna tröja kunde en se veckans meny i form av ketchup- och såsfläckar osv.

Jag gick oftast iland med manskapet på kvällarna för att dricka öl och träffa ”deras” damer som de hade lite här och där. På den tiden drack jag inte öl då jag var allergisk mot sädesslag utan gin och tonic som kostade lika mycket som hela gängets öl. Men vi delade alltid på varje runda så att säga. En del röka blev det också och det var förstås inte bra men ung och tokig som jag var så prövade jag på det mesta.

Ibland var det arbetsamt att gå upp för landgången sent om kvällen eftersom den tycktes röra på sig något ofantligt…

Väl framme i Novosibirsk väntade en färja som tog oss över till Yokohama i Japan. Där träffade jag en svensk tjej som jobbade på svenska sjömanskyrkan som jag fick bo hos ett tag.

Sen gav jag mig av norrut genom att lifta! Det var busenkelt, tummen upp och första bilen stannade. De körde mig dit jag ville fast de inte skulle dit!

Jag besökte ställen som Kawasaki, Sado Ryotso (ö), Kamakura, Hakone, Nikko, Ura-Bandai, Niihama, Niigata, Kyoto, Nara, Kokura, Shimono seki, Shikoku (ö), Lake Ashi, Lake Chuzenji, Aizu Wakamatsu, Tomari, Haein, Kobe, Shimonoseki.

Luffade mig igenom stor del av Japan och fick vara med på ett japanskt bröllop och té ceremonier. Såg de vackra träden och de svavelluktande bergen. På en ö badade jag i en varm naturlig badanläggning och kvinnorna tyckte det var spännande med en västerländsk tjej. Problemet att äta med pinnar försvann fort.

Folket var vänliga men jag fick en känsla av att jag inte riktigt kunde lita på deras vänlighet. Hade som sjökvinna seglat på Japan och på vissa ställen var vi vita inte välkomna. Kanske hade med atombomben i Hiroshima att göra.

Eftersom jag skulle konvertera till buddist bodde jag på några zenkloster bland annat ett i Tomari. Där var jättetrångt. Fick sitta med ansiktet vänt mot en vägg och skulle vara rak i ryggen annars kom det en man och piskade till mig på ryggen för att jag skulle räta på den!

Jag noterade att folk inte reste sig för äldre och gravida när jag åkte kollektivt vilket jag tyckte var väldigt märkligt. Det gjorde de däremot i Sydkorea som blev mitt nästa mål.

Efter Japan tog jag färjan till Sydkorea där speciellt kvinnorna var gladare, öppnare och frimodigare. Många

av kvinnorna hade smugglat in dyra kläder från Japan och klätt på sig dem i lager på lager över till Sydkorea.

Hade träffat en engelsk kille jag slog följe med ett tag då det var enklare med boende. Minns att vi bodde i ett litet hus där det eldades med kol under huset. Sängarna hade inga ben utan låg direkt på golvet. På kvällen var det stekhett på golvet så nuddade man med foten i golvet så brände man sig rejält. På morgonen var det däremot svinkallt. En kväll när vi var in till en marknad började det störtregna. Snart såg vi värdinnan från vårt lilla hus komma springandes emot oss med ett paraply. Så omtänksamt!

Vi skildes åt och jag bodde ett tag i ett buddistiskt nunnekloster; Haeimsa tempel och besteg Mt Kaya på 1.430 meter. Upp klockan tre på morgonen för att göra sutras och andra fysiska övningar till Buddhas ära.

Sen skulle frukost tillagas, oftast ris med chilistark sås och grönsaker. Fick bada i en bäck uppe i bergen då dusch inte fanns.

Andra städer jag besökte var Shimonoseki (dit färjan gick från Japan), Pusan, Gyeongju, Taego, Haein, Yark Su, Songnisan, Haeinsa och sen Seoul. Sydkorea kallas för ”the land of morning calm”.

I Seoul köpte jag en flygbiljett till Bangkok via Hongkong.

Hade en vecka i Hongkong. Det var en enormt vacker stad. Besökte bland annat ett ormtempel; mindre förtjusande dock.

Jag besökte även norska sjömanskyrkan för att ta del av lite nyheter från Skandinavien. De nämnde att de hade fått reda på att ett norskt par behövde besättning till sin segelbåt som skulle gå ner till Australien.

Varför inte tänkte jag; jag hade för säkerhets skull tagit med betygen från min telegrafistexamen och Göteborg

Radio ifall jag skulle behöva mer pengar eller om jag ångrade mig när jag skulle sitta i grottan i Nepal. Perth radio lockade i sådana fall.

Tog en buss till marinan där båten skulle ligga.

När jag kom runt hörnet av ett berg och blickade ut över alla båtarna som låg där såg jag en svenskflaggad segelbåt med gult skrov.

Då hände något märkligt; ”där ombord finns min blivande man; han är min”! for det genom mitt huvud. Jag som inte ens var intresserad av fler män i mitt liv!

Dumheter tänkte jag!

Styckegodsaren ”Arizona” som gick på Västafrika

Klockan tre på morgonen fick vi ett hotellrum. Jag i mina vattenfyllda stövlar och regnkläder.

Bertil hade tagit med sig en flaska whiskey. Hur smart var det?

Inte smart alls. Vi kom inte upp till hotellfrukosten vilket vi hade behövt.

Sen följde en fruktansvärd tid. Försäkringsgubbar, mail som skulle skickas hit och dit. Vi hade inget internet utan fick gå upp till en sjömansklubb med dålig anslutning.

Till slut togs ”HannaM” upp på land och då såg vi vad som hade hänt. Vi hade tappat ena bogpropellern, antagligen redan i Nordsjön. Diametern på hålet var ca tio cm. Inte konstigt att vi höll på att sjunka.

För att göra en lång historia kort så blev båten utdömd av försäkringsbolaget då hela elsystemet var vattenskadat, motorerna vattendränkta förstås och utrymmet mellan skottet och skrovet vattenskadat.

All mat var rena vällingen så vi fick helt enkelt kassera det mesta förutom konserverna. Vi packade ihop de saker vi ville få med hem till Sverige och hyrde in oss på ett B&B.

Jag mådde väldigt dåligt efter det här. På Coop kunde man köpa sprit och det gjorde jag. När jag inte drack så sov jag. Inget bra sätt att behandla chocken på.

De sista dygnen på Shetland bodde vi på ett B&B nära flygplatsen med ett trevligt värdpar. De kände igen oss från den lokala tidningen som hade gjort en intervju med oss. Vi blev vänligt bemötta, de bjöd på middag med vin några gånger. Vi var och tittade på mängder med de vackra lunna fåglarna som häckade i sina hålor i berget.

Sen rekommenderade de oss att ta en promenad ut på en udde där det fanns ett gammalt stenfundament som ingen visste vad det hade haft för funktion. Vi gick dit i blåsten och när jag såg stenfundamentet fick jag ”ränne-

skita". Jag fick en déjà vu från tidigare liv där jag verkat som någon slags prästinna och utfört ceremonier.

Bertil brukar alltid ha en bit papper i sina fickor men denna gång hade han bara aktermastens flagga som föreställde en häxa som flög på sin kvast med texten "wife onboard". Den torkade jag mig med och grävde ner. "Mission completed and I am back on track" kändes det som där och då.

När jag kom hem påbörjade jag en prästinneutbildning.

Allt blir som det ska här i livet. Sedan dess har jag tröttnat på att segla. Bertil köpte sig en ny båt för försäkringspengarna och seglar nu ensam. Jag har varit med kortare turer men bara längs med västkusten.

2022 köpte jag ett litet torp på landet i Marks kommun för arvepengar från mina kära föräldrar. Bor där halva året och stortrivs! Håller kurser i örtmedicin och har ceremonier i min teepee med min kvinnogrupp.

Vi hade två hundar varav den äldste; Robin, en dag la sig på brunnslocket i snön, därefter gick han ner sig i bäcken mittemot huset och jag som inte kunde gå ut! Ringde en granne som kom och när han undersökt honom sa han till mig att hundar brukar uppsöka vatten då de känner på sig att de ska dö. Vilket han gjorde.

Var så glad när jag första gången kunde ta mig ut till brevlådan ett par hundra meter med rullatorn.

Men nu var det ju min andlighet jag skulle berätta om.

Spelar ju ingen roll om jag rabblar upp alla kurser jag gick då. Vem är det som bestämmer om en är andlig eller inte? Är inte alla andliga, mer eller mindre? Vad menar jag då?

Jo, jag har förstått att vi är en själ som bor i en kropp. Och kroppen är vårt tempel. Vårda den ömt!

Var sitter då själen?

I skelettet säger samerna. I halsen säger mongolerna. I det så kallade tredje ögat eller i det ”specifika rummet”; ett litet extra hjärtchakra som sägs sitta under/bakom vårt fysiska hjärta säger andra. Vad vet jag?

Vi har ju en massa kroppar runtomkring oss, den eteriska/subtila/astrala/mentala/kausala, samt en aura som skyddar oss mot negativa intrång.

Vi måste vara lite aktiva för att upprätthålla detta skydd. Vad jag menar med att vara aktiv för att upprätthålla och gå vidare i sin andlighet är att vi måste avsätta tid varje dag för meditation.

I bönen ber du och i meditationen får du svar.

Även i dina drömmar kan du få svar om du programmerar en fråga innan du somnar; ”jag vill ha svar på …” och be om att komma ihåg dina drömmar och förstå dess budskap.

Själv programmerar jag min merkaba; som betyder ljus, själ, kropp och är ett ljusfordon som transporterar

kropp och själ mellan dimensioner (används för meditation, andligt skydd och aktivering av högre medvetande), varje morgon under min meditation. Jag ber den att skydda mig från farlig strålning, farliga mikroorganismer och tung energi från andra människor jag träffar fysiskt och på distans. Samt mot sjukdom, olycka, smärta och värk.

Kom ihåg att du är dirigenten i ditt liv! Få din orkester att spela det musikstycke du vill lyssna på och dansa till!

Det du ger din uppmärksamhet till ökar och stärks. Så var vaksam på dina tankar och var du lägger ditt fokus på i livet!

Kom ihåg att du inte är skyldig någon annan att göra dem lyckliga och du kan heller inte kräva att någon annan ska göra dig lycklig.

Lyckan hittar vi alla inom oss själva.

Du behöver inte ta ansvar för andras känslor, inte heller ha någon bekräftelse från andra.

Du kom hit till detta jordeliv ensam och du lämnar ensam. Lär dig att älska dig själv! Det handlar om att välja antingen kärlek eller rädsla. Vilket väljer du?

Allt har sin tid!

Tacksamhet – Tillit – Tålamod